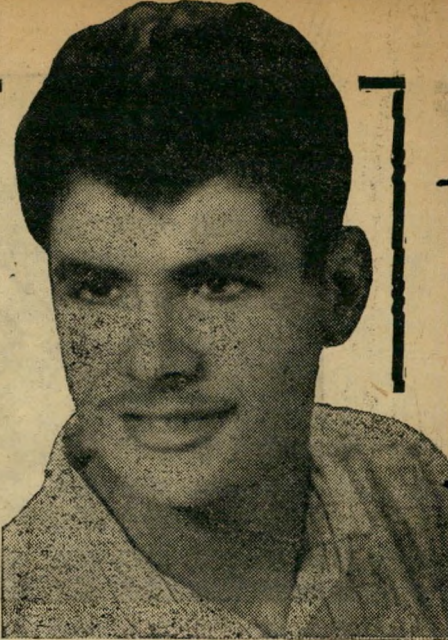

סיפורו האישי של החייל הצעיר שגדם להתאבדות חברתו במושב זוהר בלכיש

כבר שהאמא שלה, את ידה, אמרה לי שיותר כדאי שאלך קודם לצבא ואחרי זה היא תהיה בגיל חתונה והוריה בסח יסכימו. הלכתי לצבא. לפני שהלכתי, הבטיחה לי שלא תלך לסרטים ולא תלך לבלות כי משך שנתיים יוצאי שאני בצבא. הייתי בא כל שבת הביתה. שבועיים לפני המקרה נכנסתי לבקר את אחותי החורגת והיא סיפרה לי ששמעה שהורי מרסל אמרו, שאם יראו אותה מדברת אתי יהרגו אותה. היום הם מעיזים להגיד שלא ידעו שאנחנו אוהבים או בכלל חברים. במשך שבועיים לא דיברתי אתה. פחותי לחיים שלה. ביום ראשון אחר חליתי ורופא מקצין

למחרת פגשתי אותה בדרך הביתה. היא מסרה לידי מכתב. היה גשם שוטף והגעתי הביתה רטוב לגמרי. אבל דבר ראשון פתחתי את המכתב. היא כתבה לי: "לבי היקר מיכאל. מיום שראיתי אותך אהבתי אותך. מיום שאתה התארסת, אהבתי אותך יותר". למחרת, כשפגשתי אותה, שאלה אותי: "גו, מצא חן בעיניך?" ומיד אמרה לי: "יש לי עוד משהו להגיד לך ואת היתר תביין לבד". היא נתנה לי עוד מכתב. "כש" אתה עובר ליד ביתי, כתבה לי במכתב הי זה, "אני פותחת את החלון ומסתכלת בך והלב שלי נשרף". הרגשתי שגם אני

לא אמרתי לה להתאבד!

שמעתי צעקות ששתה רעל. הלכתי הביתה, לקחתי את בגדי הצבא שלי ונסעתי לבית החולים. לא רצו לתת לי לראות אותה. אמרתי שקיבלתי חופשה מיוחדת בשביל לבוא אליה. שאלתי את הרופא אם אפשר יהיה לראות אותה מחר. הוא אמר: "אם היא תחיה עד מחר". הכל הסתובב לי בי עיניים.

בקושי הגעתי עד לוד. רציתי לקנות פרתיון ולהתאבד, אבל מוכרים את זה בי רשיון מיוחד. שמעתי שבתורה אחת שנתה פעם אקונומיקה ומתה. אז קניתי בקבוק ושתיתי אותו בבית דודתי. הכל שרף לי בפנים ונפלתי עם הבקבוק. בן דודי הביא אמבולנס ולקחו אותי לצריפין. כשהתעוררתי לא יכולתי להפסיק לחשוב עליה. נזכרתי איך הייתה פוגשת אותי בשביל המוביל למושב ואמרת בצחוק: שלום לך חילל".

אחרי ששה ימים, יצאתי מבית החולים. נכנסתי ישר לחנות של ערבי בלוד. קניתי ד.ד.ט. שכתוב עליו 100 אחוז, נסעתי בשבת לבית הקברות של זוהר. סידרתי אבנים מסביב לקבר שלה שלא יעלו עליה, ושתיתי את הבקבוק. ערבי שעובד בשבת מצא אותי ושוב הצליחו להעביר אותי בזמן לבית החולים.

אני יודע שהמשפחה שלה טוענת שאני האשם בכל האסון שבא עליהם. אבל האמת היא שאני אומלל לא פחות מהם. הם יכלו למנוע את האסון אם היו מתנהגים אליה כמו אנשים מתקדמים. אני יודע שאחיה הגדול עמוס, שהיה חבר קיבוץ והוא מתקדם יותר, רצה לדבר אתי אבל האב התנגד. האב הוא איש קשה.

עכשיו שמעתי שבני משפחתה של מרסל הרסו לנו את כל הבית. אחי וגיסתי, ש' נסעו אחרי שברחנו משם לבלות פעם את השבת במושב, היו מוכרחים לברוח קילור מטרים ברגל, אחרי שמשפחת מימוני התני פלה עליהם והיכתה אותם.

וכל זה מפני שלא לקחתי ברצינות את דבריה של מרסל בת ה'16, שאמרה לי פעם: "אם לא תתחתן אתי אתחנן עם ה' אדמה".

מאת מיכאל פיטוסי

העיר מגדל אמר לי להישאר יומיים בבית. לולא הדבר הזה יכול להיות שמרסל הייתה עדיין חיה. ביום ראשון בלילה הביא לי אחי מכתב ממנה. המכתב האחרון. היא שאלה למה לא רציתי לקחת את הגזון כי העוגה שהיא שלחה לי. היא ביקשה שאבוא למחרת אל משפחת מזל ויונה רחמני לדבר אתה. למחרת באה ושאלה למה איני רוצה לדבר אתה. סיפרתי לה מה ששמעתי על הוריה ושאני רוצה שהיא תשכח אותי. היא אמרה שלא איכפת לה. שהיא בין כה וכך רבה אתה כל יום.

ד.ד.ט. 100 אחוז

כשחיינו שם בא פתאים אחיה וקרא לה לבוא אתו. אחרי רבע שעה בערך

מרת קצת לאהוב אותה.

*** המכתב האחרון ***

מ אז היינו מעבירים בינינו מכתבי אהבה, כדי שלא יראו אותנו אנשי המושב ביתר. אצל עזרת המנוח מחמירים בדברים כאלה מאוד. אמרתי לה שהבנתי שהיא רוצה שאעזוב את דיזוי. היא אמרה לי ש' לא. היא רק רוצה שאדע שהיא אוהבת אותי מאוד.

פעם, כשהיינו יחד שלושתנו, סרן ריב ביני ובין דיזוי בגלל מרסל ועזבתי את דיזוי. מאותו יום התחלתי גם להיפגש עם מרסל והמשכנו גם לכתוב מכתבים. שאלתי אותה אם אמרה להורים שלה שהיא אוהבת אותי. מרסל, ששני בחורים אחרים ביקשו

מ רסל ואני לא דיברנו אף פעם על התאבדות. לא ידעתי שהיא הולכת לי עשות את המעשה הנורא שעשתה. יום אחד לפני מותה של מרסל קיבלתי ממנה את המכתב הזה: "אהובי היקר מאוד מיכאל... אתמול כל כך רציתי לאחוז ב' ידך ואתה לא רצית לגשק לי. הבט כמה שאני נחמדה אתך, אף-על-פי שאינך מדבר אתי. אני אומרת לך שלום ואני תמיד רוצה לדבר אתך ואתה מרים ראש ומסתלק. וגם לא רצית לקחת שום דבר מאצלי. מיכאל, היה נחמד אתי. בוא אלי בבוקר, אל מול. אני אהיה שם בשעה תשע וחצי ואני אסי ביר לך את הכל וגם שאתה פגעת בי, אין דבר, הכל יהיה בסדר יקרי. אתה לא תת' בייש בו".

אני שוב לא אוהבת את הורי ואת כל המשפחה. ואני לא יכולה לשכוח אותך לי עולם. אם אני אשכח אותך אהרוג את עצמי ודי".

תארתי לעצמי שהיא רק מנסה למשוך אותי אליה עליידי זה שהיא מאיימת ש' תהרוג את עצמה, אם תהיה מוכרחה לש' כוח אותי. לא ידעתי שהיא מתכוננת ברצינות.

עכשיו, כשהלב שלי בוכה על מרסל, זה לא כל כך מפני שאהבתי אותה. כמו מפני שאני מרחם עליה. חבל עליה, מסכנה. כשהכרתי את מרסל, לפני שנה, עבדנו שנינו בדליל סלק הסוכר של מושב זוהר. חילתי כבר מאורס לדיזוי קרח מאותו מושב. עבדתי כמה ימים יחד עם מרסל. הכרנו גם מקודם, כמו שמכירים כל האנשים מ' המושב, אבל לא היה בינינו שום דבר מיוחד.

עד שביום אחד פנתה אלי בזמן העבודה ואמרה לי בשקט: "אתה יודע, הלב שלי מלא דברים ממך". שאלתי אותה ממה הלב שלה מלא. היא אמרה שאינה יכולה להגיד לי. באותו זמן היא לא רצתה אסילו להגיד לי את ההרגשה שלה. התביישה. אמרתי לה: "אני יודע שבפעם הראשונה את מתב' יישת ללסביר לי, אז תכתבי לי את זה בכתב. שלא יהיה פנים אל פנים".

מרסל מימוני, בת ה'16, כפי שהצטלמה בשנת עבודתה בשדות חכונתה, יחד עם בני-נוער אחרים. רק בשנת העבודה בשדה חתידו מרסל וטיכאל. בתחומי המושב כמעט שלא זיברו ביניהם.

כך הכרתיה!"

במקצת. עדינות רבה יותר, הפגינה אורדי בצירוי המונוטיים. שהיא סכניקה מיוחדת של תדפסה, בה מורחים כל צבע בנמרד על לוח זכוכית ואחרי כן מניחים עליו את הנייר הסופג לתוכו את הצבע. ייחודה של אורדי ברגר כצירת שאינה מושפעת מסגנונות של אחרים, מגלה איש יות חוקה לא רק בתחום הצירוי. כבר בי מקום הולדתה, באוסטרליה, גילתה אורדי עוז רב, כאשר גיטאה, כתב למשפחה לא יהודית במלבורן, ליוסל, בנו של זכריה ברגר, אחד מגדולי סופרי אידיש הידוע בכינויו — מלך רביץ. השניים, שנפגשו לראשונה באקדמיה די אמנות נשיונאל גאלרי ארט סקול, בי מלבורן, עלו ארצה לפני עשר שנים ר' התיישבו בשכונת הצעירים בצפת. עם הצלחתו האמנותית של בעלה, שהייתה מסחררת לפי קנה מידה ישראלי, עברו לתל-אביב ו' כאן, במהירות, אם כי מסחררת פחות, גילתה האשה שיש גם בה מספיק כשרון שלא לעמוד בצל בעלה.

תופעות כאלה נתגלו גם אצל צעירים גדו' לים כמו ון-ג'ון וסול גוגאן, לאחר ש' חיו יחד בכפר צרפתי בשם ארל. לתופעה כזו ציטו גם מבקרי האמנות בישראל, כאשר נפתחה השבוע, בגלריה צ'מרינסקי, תערוכתה של הצעירה אורדי ברגר, שהיא אשתו של הצייר יוסל ברגר. אף על פי שהסיכויים להשפעה כזו היו רבים — כי יוסל ברגר הינו צייר בעל סגנון אישי מיוחד במינו, שזכה להערכה רבה לא רק בארץ אלא גם מחוצה לה — ציפתה למבקרים הפתעה. ציוריה של אורדי היו משוחררים לחלוטין מכל זיקה לסגנונו המיוחד של בעלה. האשה התגלתה כציירת בעלה רוק ברוך אלא גם מחוצה לה — שמצאו את בטויים גם בציורי השמן וגם בהדפסות המונוטיים. זוג מאוסטרליה. בניגוד לסגנונו ה' עדין, הגרוטסקי/סוריאליסטי של יוסל, ו' מערכת צבעיו השקטים, מצטיינים ציוריה של אורדי בצבעים עזים ובמשיכות מכול נמרצות בסגנון אקספרסיוניסטי מופשט

שלמות בהנחה מסחרית ניכרת. בעוד שהתיאטרונים הקיימים אינם מעדי' פים את הסוחרים-הסיטונאים על פני יתר הקהל, מזמינים אותם להצגת הבכורה הר' גילות יחד עם עתונאים, מבקרים ועורכי עתונים, התליש האמרגן בעל החוש המסחרי שכוח הקנייה הגדול של הסיטונאים זכאי לחקלות מיוחדות. למטרה זו שכר את אולם בית ציוני אמריקה והכין הצגה מיוחדת לתריסר את' שים שאפילו לא מלאו שורה שלמה אתה באולם המכיל 362 מקומות-ישיבה. בין ה' מוזמנים האכסלוסיביים: יהושע רביב, מ' הועד הפועל של ההסתדרות, סגן אלוף סמו' אל ורברסון לירן מצה"ל, יהודה עידן מ' תנועת הקיבוץ המאוחד ומספר רכזי-תרבות צעירים מקיבוצי השומר הצעיר.

ציור אחוז לצל

דבר יודע הוא, ששני צעירים, החיים ו' מצעירים יחד, משיפעים זה על ציורו של זה.

אמנות תיאטרון זכות קדימה לסיטונאים עולם הביזור הישראלי נוכח השבוע בה' תקפת המחץ הראשונה של התיאטרון ה' מסחרי של האמרגן אברהם בוגטיר. אחד-עשר יום לפני הצגת-הבכורה של המחזה צ'ין צ'ין על די התיאטרון האינסי' מי, עוד לפני שהיה סיפס בידם של הבמאי והשחקנים להכין את עצמם לטבילת האש הראשונה, כבר יצא בוגטיר למכור את ההצגה, שבאופן רשמי עדיין אינה קיימת לטווח-ראמנות סיטונאים. כמו כל שוק אחר, מחולק גם שוק ההצ' גות האמנותי לקוניים-קמעונאים ולסוחרים- סיטונאים. הסוחרים-הסיטונאים הם נציגי' מוסדות, כמו הסתדרות העובדים הכללית, צה"ל וההתיישבות העובדת, הקונים הצגות